הזורק פרק אחד עשר שבת

צו:

הוצאה גופה היבא בתיבא. ותע"ג שהיתה במשכן כדתימר (ס"ה טוהידו קרשים מעגלה כו' מכל מקום אי לאו דכתיב לה הוה מחייבי עלה לפי שמלאכה גרועה היא כדפי' לעיל (דף ב.): **וממאי** דבשבת קאי. ר"ח ג"ג כל זה עד תשכחן הוצאה דהא אפילו בחול קאי נפקא ליה שפיר דהוצאה מלאכה הוא דהא דתמצנן קרייה מלאכה כדכתיב ויתם והקה אל עשו מלאכה לתרומת הקדש וכתיב ויכלו העם מהביא מלאכה דכתיב ויצו משה ויעבירו קול במחנה לויה רה"ר הוא ואי קאי בחול אפילו הכי מלאכה היא דכתיב ויכלא העם מהביא: **הכנסה** מנלן סברא הוא בו'. וש"מ מה לנין להאי דנפקא ליה מדכתיב כי' דהא כמשמע משמע נמי זריקה דאם היתה במשכן הוה אמי ליה שפיר וי"ל דזמיקה נמי מיכא סברא מה לי ע"י הולאה מה לי ע"י זריקה אלא מעתה סברא לא הוה מחסנינן לה מדרשות אלא הוא אומר הכנסה מנלן סברא היא מכדי מרשות לרשות הוא מה לי אפוקי ומה לי עיולי מיהו הוצאה אב הכנסה תולדה ומכדי אהא מיחייב ואהא מיחייב אמאי קרי לה האי אב ואמאי קרי לה האי תולדה [2]נפקא מינה דאי עביד שתי אבות בהדי הדדי אי נמי שתי תולדות בהדי הדדי מיחייב תרתי ואי עביד אב ותולדה דידיה לא מיחייב אלא חדא [3]ולר"א דמחייב אתולדה במקום אב אמאי קרו לה אב ואמאי קרו לה תולדה הך דהואי במשכן חשיבא קרי לה אב הך דלא הואי במשכן חשיבא לא קרי לה אב אי נמי הך דכתיבא קרי אב והאי דלא כתיבא קרי תולדה והא דתנן [4]הזורק ד' אמות בכותל למעלה מי' טפחים כזורק באויר למטה מי' טפחים בזורק בארץ והזורק בארץ ד' אמות חייב זרק ד' אמות ברה"ר מנלן דמיחייב אמר ר' יאשיה שבן אורגי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה אורגין מחטין למה להו אלא שבן תופרי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה ודילמא גבי הדדי הוו יתבי מטו הדדי במחטין דילמא בתוך ארבע הוו יתבי אלא אמר רב חסדא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר בירייעה והלא אוגדו בידו בניסכא בתרא והא במקום פטור קאזלא אלא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר [5]לשואליהן ודילמא גבי הדדי הוו יתבי מטו הדדי בחפת ודילמא שלחופי הוו משלחפי ותו מי שאילי מהדדי והתניא [6]לודא [7]איש איש ממלאכתו אשר המה עושים ממלאכתו הוא עושה ואינו עושה ממלאכת חבירו ותו מעביר ד' אמות ברה"ר מנלן דמחייב אלא כל ד' אמות ברה"ר גמרא גמירי לה: אמר רב יהודה אמר שמואל מקושש מעביר ארבע אמות ברה"ר הוה במתניתא תנא תולש הוה רב אחא ברבי יעקב אמר מעמר הוה למאי נפקא מינה לכדרב [8]דאמר רב מצאתי מגלת סתרים בי ר' חייא וכתוב ביה איסי בן יהודה אומר אבות מלאכות ארבעים חסר אחת [9](ואם עשאן כולם בהעלם אחת) ואינו חייב אלא אחת אחת ותו לא והתנן [10]אבות מלאכות ארבעים חסר אחת והוינן בה מניינא למה לי וא"ר יוחנן שאם עשאן כולם בהעלם א' חייב על כל אחת ואחת אימא אינו חייב על אחת מהם רב יהודה פשיטא ליה דהמעביר חייב ומתני' פשיטא ליה דתולש חייב ורב אחא בר יעקב פשיטא ליה דמעמר חייב מ"ם הא מיהת לא מספקא ומ"ם הא מיהת לא מספקא: ת"ר מקושש זה צלפחד וכן הוא אומר [11]ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש וגו' ולהלן הוא אומר [12]אבינו מת במדבר מה להלן צלפחד אף כאן צלפחד דברי ר' עקיבא אמר לו ר' יהודה בן בתירא עקיבא בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין אם כדבריך התורה כיסתו ואתה מגלה אותו ואם לאו אתה מוציא לעז על אותו צדיק ואלא נהרג עליה ולא פירש מיהו היא והמחלל לרב יהודה מין זו העברה שהרי נהרג מקושש עליה ומתניתא מין מוקם בקושי ואחרוני זה כדגרסינן בפרק המוכר פירות לחבירו בענין כרוכין בנס היו עומדין. ואתקיף רב אשי ודילמא שלחופי הוו משלחפי, או שמא באלכסון או זה יריעתו מתוחה לצפון וזה לדרום, ובהיות כן יתכן להיות קרובין זה לזה. ועוד וכי שואלין היו זה מזה, והתני לודא איש איש ממלאכתו אשר המה עושים ממלאכתו היה עושה ולא היה עושה ממלאכת חבירו. ועמדו הקושאה הללו בלא פירוק, ואקשי חוב אדבעית ודרק מכלל דמעביר ד' אמות ברה"ר חייב, אלא מעביר נמרא נמירי לה, זורק נמי גמרא נמירי לה. מגלת סתרים שהיה כתוב בה אבות מלאכות מי' חסר אחת ואם עשאן כולן בהעלם אחד אינו חייב על כל אחת ואחת, כלומר אינו חייב אלא ל"ח חטאות, שיש אחת בהן שהוא פטור עליה ונמצא פטור בכולן. ואמר שמואל מקושש מעביר ד' אמות ברה"ר הוה, פי' כיון שנפלל נתברר כי המעביר ד' אמות ברשות (הרבים) אינו מן הספיקות אלא ודאי חייב. במתניתא תנא תולש היה הוה הקוצר, רב אחא אמר מעמר היה. כל אחד מאלו אומרים זו היא הברורה בלא פפק. ורי עקיבא שאמר מקושש זה צלפחד, נדחו דבריו.

גמ' מכדי זריקה תולדה דהוצאה היא [1]הוצאה [2]גופה היכא כתיבא א"ר יוחנן דאמר קרא [3]ויצו משה ויעבירו קול במחנה משה היכן הוה יתיב במחנה לויה ומחנה לויה רה"ר הוא ואקאמר להו לישראל לא תפיקו ואתיתו מרה"י דידכו לרה"ר וממאי דבשבת קאי דילמא בחול קאי ומשום דשלימא לה [4]מלאכה כדכתיב [5]והמלאכה היתה דים וגו' גמר העברה העברה מיוה"כ כתיב הכא ויעבירו קול במחנה וכתיב התם [6]והעברת שופר מה להלן ביום אסור אף כאן ביום אסור אשכחן הוצאה הכנסה מנלן סברא היא מכדי מרשות לרשות הוא מה לי אפוקי ומה לי עיולי מיהו הוצאה אב הכנסה תולדה ומכדי אהא מיחייב ואהא מיחייב אמאי קרי לה האי אב ואמאי קרי לה האי תולדה [7]נפקא מינה דאי עביד שתי אבות בהדי הדדי אי נמי שתי תולדות בהדי הדדי מיחייב תרתי ואי עביד אב ותולדה דידיה לא מיחייב אלא חדא [8]ולר"א דמחייב אתולדה במקום אב אמאי קרו לה אב ואמאי קרו לה תולדה הך דהואי במשכן חשיבא קרי לה אב הך דלא הואי במשכן חשיבא לא קרי לה אב אי נמי הך דכתיבא קרי אב והאי דלא כתיבא קרי תולדה והא דתנן [9]הזורק ד' אמות בכותל למעלה מי' טפחים כזורק באויר למטה מי' טפחים בזורק בארץ והזורק בארץ ד' אמות חייב זרק ד' אמות ברה"ר מנלן דמיחייב אמר ר' יאשיה שבן אורגי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה אורגין מחטין למה להו אלא שבן תופרי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה ודילמא גבי הדדי הוו יתבי מטו הדדי במחטין דילמא בתוך ארבע הוו יתבי אלא אמר רב חסדא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר בירייעה והלא אוגדו בידו בניסכא בתרא והא במקום פטור קאזלא אלא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר [10]לשואליהן ודילמא גבי הדדי הוו יתבי מטו הדדי בחפת ודילמא שלחופי הוו משלחפי ותו מי שאילי מהדדי והתניא [11]לודא [12]איש איש ממלאכתו אשר המה עושים ממלאכתו הוא עושה ואינו עושה ממלאכת חבירו ותו מעביר ד' אמות ברה"ר מנלן דמחייב אלא כל ד' אמות ברה"ר גמרא גמירי לה: אמר רב יהודה אמר שמואל מקושש מעביר ארבע אמות ברה"ר הוה במתניתא תנא תולש הוה רב אחא ברבי יעקב אמר מעמר הוה למאי נפקא מינה לכדרב [13]דאמר רב מצאתי מגלת סתרים בי ר' חייא וכתוב ביה איסי בן יהודה אומר אבות מלאכות ארבעים חסר אחת [14](ואם עשאן כולם בהעלם אחת) ואינו חייב אלא אחת אחת ותו לא והתנן [15]אבות מלאכות ארבעים חסר אחת והוינן בה מניינא למה לי וא"ר יוחנן שאם עשאן כולם בהעלם א' חייב על כל אחת ואחת אימא אינו חייב על אחת מהם רב יהודה פשיטא ליה דהמעביר חייב ומתני' פשיטא ליה דתולש חייב ורב אחא בר יעקב פשיטא ליה דמעמר חייב מ"ם הא מיהת לא מספקא ומ"ם הא מיהת לא מספקא: ת"ר מקושש זה צלפחד וכן הוא אומר [16]ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש וגו' ולהלן הוא אומר [17]אבינו מת במדבר מה להלן צלפחד אף כאן צלפחד דברי ר' עקיבא אמר לו ר' יהודה בן בתירא עקיבא בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין אם כדבריך התורה כיסתו ואתה מגלה אותו ואם לאו אתה מוציא לעז על אותו צדיק ואלא נהרג עליה ולא פירש מיהו היא והמחלל לרב יהודה מין זו העברה שהרי נהרג מקושש עליה ומתניתא מין מוקם בקושי ואחרוני זה כדגרסינן בפרק המוכר פירות לחבירו בענין כרוכין בנס היו עומדין. ואתקיף רב אשי ודילמא שלחופי הוו משלחפי, או שמא באלכסון או זה יריעתו מתוחה לצפון וזה לדרום, ובהיות כן יתכן להיות קרובין זה לזה. ועוד וכי שואלין היו זה מזה, והתני לודא איש איש ממלאכתו אשר המה עושים ממלאכתו היה עושה ולא היה עושה ממלאכת חבירו. ועמדו הקושאה הללו בלא פירוק, ואקשי חוב אדבעית ודרק מכלל דמעביר ד' אמות ברה"ר חייב, אלא מעביר נמרא נמירי לה, זורק נמי גמרא נמירי לה. מגלת סתרים שהיה כתוב בה אבות מלאכות מי' חסר אחת ואם עשאן כולן בהעלם אחד אינו חייב על כל אחת ואחת, כלומר אינו חייב אלא ל"ח חטאות, שיש אחת בהן שהוא פטור עליה ונמצא פטור בכולן. ואמר שמואל מקושש מעביר ד' אמות ברה"ר הוה, פי' כיון שנפלל נתברר כי המעביר ד' אמות ברשות (הרבים) אינו מן הספיקות אלא ודאי חייב. במתניתא תנא תולש היה הוה הקוצר, רב אחא אמר מעמר היה. כל אחד מאלו אומרים זו היא הברורה בלא פפק. ורי עקיבא שאמר מקושש זה צלפחד, נדחו דבריו.

גמ' מכדי זריקה תולדה דהוצאה. על כרחין תולדה היא מנמים נהכות מלאכות ומולדה דהוצאה היא שאין לך לחמה מולדת אב אחר דמעין הוצאה היא כאמור בתנות מלאכות: **מתני' לויה ר"ם היא.** שהיו הכל מלויין אלל משה רבינו: **מרבי' דיקדו.** מהלויה: **דשלימא ליה עבידתיה.** שהיה הנדבה כדי להבעלים: **סברא היא.** להיות הכנסה תולדת הוצאה שהיא מעין לה כשאר תולדות שהיא מעין מלאכות: **מכדי אהאי מיחייב ואהאי מיחייב.** כדתנן (לעיל פ"ח ב.) פשט העני ידו לפנים: **נפקא מינה.** לכל תנות מלאכות: **שמי תנות.** הלך ממיין ושמי מולנות דשמי תנות: **ולר"א כו'.** במסכת כריתות בפרק אמרי לו: **והא דתנן.** בפירקין: **בכותל.** כלמוקי להא(ס) בדבילה שמיעה ומדבקת: **כזורק באויר.** ופטור הלך מן כרשות הרבים לתין רה"ר למעלה מעשרה ובכרמ"י אמי לא מן שתיו מקום מפויס שיהא רחבו ד' שהרי לא מן בדלתם הכותל הלך בפנים: **כזורק בארץ.** לחויר רה"ר הוא ורחיב וכיון לחויר רה"ר הוא ורחיב ורכשתו נמ ולא מקום פטור הוחיל ובפניו מן בדלתם מקום מפויס: **פופרי יריעות.** מעשה רוקס: **נבי דדי.** כתוך קמה לחת ותין לריכין לזריק הלך לכוסיכו: **מעו לאהדדי כמחטין.** כשמותמין את המוט מכין זה לת זה כמחט: **כוכיאר.** כלי שקנה של ערב נתין בו שזורקין בין שני דופני היריעה: **והלא אגדו בידו.** מוט של ערב הוא לוחז והקנה נכרך כמוט ותיו נשמע ממנו: **בניסכא בתרא.** כמוט המתכין של קנה שהקנה נשמע מהמוט והכוכיאר נופל: **ניסכא.** זריקה מתכוונה של מוט. לשון המיסך: **והא במקום פטור אולא.** בין לופני היריעה ותין זה לשות סרכים הלך מקום פטור לתין רמב ד': **לשואליהן.** תורגי יריעה מתכת וים לו לזה שיים: ס"ג **ודילמא שלחופי נגיהן הוו יתבין: מעו לאהדדי כחפת.** לי שב גגייהו הוו יתבי מגיעין ידו של זה בשל זה בשפת היריעה כשמותמין מוט הערב: **כחפת.** כמו חפת מלוקו (יומא ד' עו:): **שלחופי הוו משלחפי.** לעולם גבי הדדי הוו יתבי לשמים חוב לגמור בין כמשך לפנים וחב לגמור: **ותין עושה ממלאכת חבירו.** שכולם מוכיים בכלי תומנותם ולא הולכיו ליטמוך: **מעביר ד' אמות ברה"ר.** לא תלמן ולא עיימנן לכך מעמר: **מעמר.** תלושין ומפוזרין היו ועמרן כדתמרן (לעיל ד' עב:) הלי מלן דכיף מלחת חייב משום מעמר: **מגילת סתרים.** שהמתירות לפי שתין כותבין הלכות: **ואינו חייב אלא אחת.** על כרחין לענין שוגג קלתר ולתטאת דמזיד תרי קטלי לא מקטלי ולהכי פריך והא תנן תנן כו': **ואינו חייב על אחת מהן.** מיתה. **יש נהן אחת שאינו חייב.** שהכה על הריינה. ואקשינן חוב ודילמא שלחופי היו משלחפי, כלומר לא היו יושבין זה בנגד זה אלא אחורי זה כדגרסינן בפרק המוכר פירות לחבירו בענין כרוכין בנס היו עומדין. ואתקיף רב אשי ודילמא שלחופי הוו משלחפי, או שמא באלכסון או זה יריעתו מתוחה לצפון וזה לדרום, ובהיות כן יתכן להיות קרובין זה לזה. ועוד וכי שואלין היו זה מזה, והתני לודא איש איש ממלאכתו אשר המה עושים ממלאכתו היה עושה ולא היה עושה ממלאכת חבירו. ועמדו הקושאה הללו בלא פירוק, ואקשי חוב אדבעית ודרק מכלל דמעביר ד' אמות ברה"ר חייב, אלא מעביר נמרא נמירי לה, זורק נמי גמרא נמירי לה. מגלת סתרים שהיה כתוב בה אבות מלאכות מי' חסר אחת ואם עשאן כולן בהעלם אחד אינו חייב על כל אחת ואחת, כלומר אינו חייב אלא ל"ח חטאות, שיש אחת בהן שהוא פטור עליה ונמצא פטור בכולן. ואמר שמואל מקושש מעביר ד' אמות ברה"ר הוה, פי' כיון שנפלל נתברר כי המעביר ד' אמות ברשות (הרבים) אינו מן הספיקות אלא ודאי חייב. במתניתא תנא תולש היה הוה הקוצר, רב אחא אמר מעמר היה. כל אחד מאלו אומרים זו היא הברורה בלא פפק. ורי עקיבא שאמר מקושש זה צלפחד, נדחו דבריו.

מסורת הש"ס

ג) ניי רבינו סלי הולמה מנלן דסוה מלמכה). כ) כ"ק ב. (לעיל פ"ח: כריתות פה:). ג) לעיל ז: ק. ד) [ועיין שויל גרים לערוך שולחן פי' מסרתיהן]. ה) [כילקוט מיתא לויי]. ו) לעיל ד: ו) כפ"ח ל"ב. ז) וסס ופ"ל. ח) [לקמן ק.]. ט) לעיל מט:.

תורה אור השלם

1. ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא: שמות לו ו
2. והמלאכה היתה דים: שמות לו ז
3. והעברת שופר תרועה בחדש השביעי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם: ויקרא כה ט
4. ויבאו כל החכמים העושים את כל מלאכת הקדש איש איש ממלאכתו אשר המה עושים: שמות לו ד
5. ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקשש עצים ביום השבת: במדבר טו לב
6. אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על ה' בעדת קרח כי בחטאו מת ובנים לא היו לו: במדבר כו ג

הנהות הב"ח

(ה) גמ' דשלימא ליה עבידתא מלכתיב ומחלמכה:

רבינו חננאל (המשך)

הקנה שהחוט של ערב תלוי בו שזורקין האורג בתוך היריעה לרחבה לרוחב אותו החוט בכלל היריעה, ושמעינן מרבותינו הגאונים כי בבבל קורין אותי אל נאנזה. ויש מי שאומר אל מנגן. ואקשינן עליה והלא איגדו בידו, ומקיל הכל הזורק דבר ואינו בידו אינו חייב דהא לא יצא מידו כדפרש בהמצניע, וכדגרסינן סוף הדיין אילא לענין לכתא ומתנא. ובמתניתין דסוף עירובין הקורא בספרו של האסקופה, הכא נמי עיקר החוט של ערב אצל האורג והוא משימו על הכוכיאן ואיגד בו ואינו נכתף מאצל האורג ובזה אין חייבין עליו. ושנינן בניסכא כתרא, פי' החוט של ערב שבסוף שאין איגודי בידי האורג, ואקשינן חוב והא אותו מקום שבכוכיאן נזרק בו, והוא נפל המסכת, מקום פטור היא ואינו הזורק (ואינו) (ואגן בעינן ד' אמות ברה"ר, ונדחה גם הכוכיאן הנזרק בירייעה. ושנינן אלא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר לשולחין, פי' כגון שוליא הנערי, והוא כגון תלמיד המשרת ללמוד מלאכה נקרא שולא. ודחינן ודלמא שולחין גבייהו הוו יתבי ולא פרחקי ד' אמות מהן. ושנינן אלא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר זה לזה. פלוגתא למימר כי האורגין גבי הדדי הוו יתבי דא"כ מטו הדדי בחפא, פי' בניעין זה לזה במרוך שמכה על הירייעה. ואקשינן חוב ודלמא שלחופי היו משלחפי, כלומר לא היו יושבין זה בנגד זה אלא זה

מוסף רש"י

ולר"א דמחייב אתולדה במקום אב. דלי עביד לי' תולדה דידיה מחייב ברתי מעלות (ב"ק ב:). הזורק ארבע אמות. ברה"ר ומדקא כמהל קנין דילה אמנה (לעיל ו:). בזורק באויר. (שם). בזורק בארץ. (שם). מגילת סתרים. שר' לעיל ו:). ואינו חייב אלא אחת. שם). מניינא למה לי. ליתני תנות מלאכות הוזע יתתיב כי אמ לי לאסתנין מנינא הא מני לכו ותיל (שם). חייב על כל אחת ואחת. וכה לכוליעו קטום מייב כלישתי שלחם מייב ופושה. דהלה חצל עמיה היל (לעיל ו:). וכה לכוליעו שלם מתנלמו כל הלכות שהם מתנו כמה מעלות מייב (לעיל שב). ופמתני בעלמא לאסתנין ליתם כמה מעלות מייב על הלל שבת אחת (לעיל סס). אינו חייב על אחת מהן. אחת יש נהן שהיו מייב עליה מיתה ולא פיתם אחי היל (לעיל ו:).

רב נסים גאון

ארבע אחד עשר הזורק ולרי אליעזר דמחייב על תולדה במקום אב. קול (מאמר) ר' אליעזר במסכת כריתות (דף ח:) וכבר פירשנו בדבריו בפרק כלל גדול. ועיקרן בתורת כהנים בפרשת כהן משיח בסדר ויקרא.

רבינו חננאל

אמרינן זריקה תולדה דהוצאה היא. והוצאה נופה מיתני לה ר' יוחנן דהיא מלאכה מיהא ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר וגו' (במחנה לויה. מחנה לויה הרי היא ואקאמר להו משה לישראל לא תפיקו מבתיכון דהוא רה"ר ואתיו לרה"ר. ואי דמיחסנין בתרה ומנאי דבשבת הוה קאי וגמיר העברה העברה. שמיע לן מרבויתא דליתא בעיקרא דשמעתא וגירסי דלאו בקיאי אינן קושיא להון ושפלה הדין גירסא. וסוגיא משה רבינו בחול הוה קאי במחנה לויה דהוא רה"ר. יקאמר לישראל לא תיתי מידי דשלים ליה צורכיה כדכתיב ברבים העם להביא מדי העבודה וגו'. ומשיה ויצו משה ויעבירו קול במחנה גו'. וכתיב והמלאכה דיתה דים לכל. ומנלן דהוצאה מרשות לרשות מלאכה היא, דדיינינן לא אמרה תורה איש ואשה אל יביאו עוד לתרומת הקודש, אלא אל יעשו עוד מלאכה קאמרה תורה, ולא הוו עברי מידי אחריבא אלא מפקי ומייתי, ש"מ הבאה קרי לה מלאכה. וכיון דאמר להו אל יעשו עוד מלאכה קיבלו, כדכתיב ויכלא העם מהביא. וכיון דהבאה מחייבין ליתן לנזברים במחנה לויה בחול איקרי מלאכה יכיימא לן דכל מלאכה אסורה בשבת, איבריה לה מלתא דהוצאה. והכנסה נמי מלאכה היא, כשם שנמנעי העם מלהביא וליתן לנזברין. כך נמנעו הנזברין מלקבל מהן ולהכניס ללשכה. ופפרש נמי בירושלמי בריצאות השבת שההוצאה קרויה מלאכה. ולר' אליעזר דמחייב אתולדה במקום אב, והעושה אב ותולדה דידיה מיחייב תרתי כאשר הוא מפרש בכריתות, וכיון דאהוצאה ואהכנסה מחייב אמאי קרי להאי אב ולהאי תולדה. ופשיטה היא וכבר פירשנוה למעלה. ואמרינן אשכחן הוצאה וזריקה נמי מרשות לרשות דחייב, הזורק ד' אמות ברה"ר מנלן דחייב. א"ר יאשיה שבן אורגי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה, משום דברה"ר היתה מלאכת המשכן נעשית. ואקשינן אורגין מחטין למה להו, ותרצינן שבן תופרי יריעות זורקין מחטין. ואקשינן חוב ומנלן שהתופרין הללו היו זורקין מחטיהן אחבע אמות ברה"ר שמא זה בצד זה היו יושבין (ומשלימין) ומחשילין, ואפילו הימא לא היו זה בצד זה מנלן דרי אמות ברשות הזורקין מחטין. ואקשינן חוב ומנלן שהתופרין הללו היו זורקין מחטיהן אחבע אמות ברה"ר שמא זה מד' אמות הוו, ונדחת זו דרבי יאשיה. ופירק רב חסדא שבן אורגי יריעות זורקין בוכיאר בירייעה, ויש שנורסין בוכיאר. פי' בוכיאר,